

עפ"ג 10259/02/14 - המערער, אביאל זרבאילוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 10259-02-14 זרבאילוב(אחר/נוסף) נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כבוד השופטים:

כב' השופט עודד גרשון [אב"ד]

כב' השופט כמאל סעב

כב' השופטת תמר שרון נתנאל

אביאל זרבאילוב

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

השופטת תמר שרון-נתנאל:

1. לפנינו ערעור על גזר הדין שניתן בבימ"ש השלום בחדרה (כבוד השופט א' קפלן), בעניינו של המערער, אביאל זרבאילוב, ביום 29.1.14, לפיו נדון המערער לעונשים כדלקמן:

א. 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי הימים בהם היה עצור בתיק זה (לפי רישומי שב"ס).

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שיחרורו עבירה של סחיטה באיומים או עבירה של אלימות פיזית נגד אדם, שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, ויורשע בגינה בין בתקופת התנאי ובין לאחריה.

3. פיצוי למתלון בסך 2000 ₪.

2. ב"גלגול" הראשון של ענין זה, בבימ"ש השלום, נמצא המערער (הנאשם 2 בכתב האישום) אשם על פי הודאתו, בכך שביחד עם שניים אחרים (הנאשם 1- עמנואל קפרוב, להלן: "קפרוב" והנאשם 3- אמיל זרבאילוב, להלן: "אמיל"), בסחיטה באיומים בצוותא, עבירה לפי סעיף 428 + סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "החוק"). כל הנאשמים הודו במיוחס להם בכתב אישום מתוקן ולגבי כולם הוגשו תסקירים חיוביים מטעם שירות המבחן.

לאור האמור בתסקירים ולאור כלל הנסיבות והנתונים שהיו בפניו, החליט בימ"ש קמא להרשיע את אמיל

וקפרוב ואילו לגבי המערער, החליט בימ"ש קמא לקבל את המלצת שירות המבחן ובחר שלא להרשיעו בדיון.

לענין הענישה קבע בימ"ש קמא, לגבי כל הנאשמים, כי משיקולי שיקום יש מקום לחרוג, לגבי כולם, ממתחם העונש ההולם וגזר את דינם לעונשים כדלקמן:

א. 20 ימי מאסר בפועל, שירוצו בחופף למעצר שבו היה נתון כל אחד מהם, כך שלמעשה לא נותרה יתרת מאסר לריצוי בפועל.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים על עבירה של סחיטה באיומים או עבירה של אלימות פיזית נגד אדם שעונשה שנתיים מאסר ומעלה.

ג. צו מבחן למשך 18 חודשים, כמוצע על ידי שירות המבחן.

ד. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪.

3. המדינה ערערה על קולת עונשם של כל הנאשמים וכן ערערה היא על אי הרשעת המערער (ע"פ 14587-08-13). קפרוב הגיש ערעור על הרשעתו, בניגוד להמלצת שירות המבחן שלא להרשיעו (ע"פ 41446-08-13). הערעורים אוחדו.

בפסק הדין שניתן בערעורים המאוחדים הנ"ל (להלן: "**פסק הדין שבערעור הראשון**"), התקבל, פה אחד, ערעור המדינה על אי הרשעתו של המערער והוחלט להרשיעו בדיון. כן נדחה, פה אחד, ערעורו של קפרוב על הרשעתו.

ערעור המדינה, על העונשים שנגזרו על קפרוב ואמיל התקבל (ברוב דעות של כבוד אב בית הדין, השופט גרשון וכבוד השופט סעב וכנגד דעתי החולקת) ובמקום העונשים שנגזרו עליהם בבימ"ש קמא, נגזרו עליהם העונשים כדלקמן:

א. 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי המשיב לא יעבור במשך 3 שנים עבירה של סחיטה באיומים או עבירה של אלימות פיזית נגד אדם שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, ויורשע עליה.

ג. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪.

לגבי המערער, הוחלט (ברוב דעות), להחזיר עניינו לבימ"ש קמא, על מנת שיגזור את דינו, בשים לב להחלטה להרשיעו בדין.

4. בגזר הדין, מושא ערעור זה, החליט בימ"ש קמא לגזור על המערער עונשים זהים לאלה שנקבעו בפסק הדין שבערעור הראשון, באמרו: "**בית המשפט המחוזי קבע מפורשות שאין להבדיל בין המעשה בו הורשע הנאשם שבפניי לבין הנאשמים האחרים. המעשה הוא אותו מעשה ובוצע בצוותא על ידי שלושתם - כך קבע ביהמ"ש המחוזי.**"

לא מצאתי הבדלים משמעותיים בין הנאשם שבפני לבין הנאשמים האחרים מלבד כמובן אותם שיקולים שהניעו אותי בזמנו להימנע מהרשעתו על סמך הלכת כתב, ומשבוטלה החלטתי הנ"ל על ידי בית המשפט המחוזי והוחלט להרשיעו, אין עוד הצדקה להבחין בין העונש שיוטל עליו לעונשים שהוטלו על הנאשמים האחרים בפסק דינו של בית המשפט המחוזי".

טיעוני ב"כ המערער:

5. טוענת ב"כ המערער בערעור שלפנינו, כי בימ"ש קמא שגה בכך שלא הפעיל כל שיקול דעת משלו וראה עצמו כבול לעונש שנגזר על הנאשמים האחרים על ידי ערכאת הערעור וסבר, כי עליו לגזור על המערער עונש זהה לעונש שנגזר על האחרים.

לדבריה, לאחר שהוחזר הדיון לבימ"ש קמא, לשם גזירת עונשו של המערער, היה על בימ"ש קמא לבחון את עניינו של המערער באופן אידיבידואלי ולגזור את דינו על פי חלקו בעבירה ועל פי נתוניו האישיים.

עוד נטען, כי בימ"ש קמא טעה ביישום הוראות תיקון 113 בכך שלא יישם את המתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, ואת הלכות בית משפט העליון. נטען, כי בגזרו בפעם השניה את דינו של המערער, התעלם בימ"ש קמא מקביעתו, בגזר הדין הראשון, לפיה מתחם העונש ההולם הוא 4 חודשי מאסר עד 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל ומקביעתו לפיה חלקו של המערער בעבירה היה מינורי.

כן נטען, כי בימ"ש קמא לא הביא בחשבון את השפעת העונש על הנאשם ועל משפחתו, במיוחד לאור העובדה שהמערער לקה, לפני כשנתיים, במחלת הסרטן והוא מטופל עד היום והוסיפה, כי לפני כחודשיים נודע לאמו של המערער, שגם היא חולה בסרטן והיא נמצאת כיום בטיפול.

6. עוד טענה ב"כ המערער, כי למערער הייתה ציפייה סבירה, שלא להישלח למאסר, שכן הוא היה היחיד שלא הורשע בבית משפט קמא, ב"גלגול" הראשון ולכן הייתה לו ציפייה סבירה שכפי שהוא לא הורשע,

לעומת שני הנאשמים האחרים שכן הורשעו, גם פה, בגזר דינו, ייקח בית משפט קמא בחשבון את כל השיקולים כולל שיקול זה ויתחשב במה שכתוב בתיקון 113, היינו - שיש היררכיה ומקום בכורה למידתיות בענישה ולשיקולי שיקום.

ב"כ המערער ציינה שהוגשה בר"ע על פסק הדין שבערעור, אולם טרם הוגשה תגובת המדינה וטרם ניתנה החלטה בבר"ע, אולם ביצוע עונש המאסר שנגזר על הנאשמים עוכב, בשלב זה.

ב"כ המערער ביקשה, אפוא, כי נקבל את הערעור ולכל הפחות נעמיד את עונש המאסר שנגזר על המערער על שישה חודשים, אותם ירצה המערער בעבודות שירות.

טיעוני ב"כ המשיבה:

7. ב"כ המשיבה ביקשה כי נדחה את הערעור.

לטענתה, עלינו לבחון האם עונש של 7 חודשי מאסר הוא עונש ראוי בנסיבות העניין והאם יש מקום לאבחן בין עניינו של המערער שבפנינו לבין ענינם של הנאשמים האחרים בתיק.

לדבריה, האבחנה היחידה שעשה בית משפט קמא בשלב הקודם, היתה העובדה שהמערער החל בצעדים הדרושים ללימוד מקצוע סיעוד. אולם, מעת שהמערער הורשע, אין לכך עוד כל רלבנטיות ואילו בכל שאר הנתונים קיימת זהות מוחלטת בין המערער ובין שותפיו, הן בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה והן בנסיבות האישיות.

לפיכך נטען, כי גזר הדין של בית משפט קמא אינו חורג לחומרה, בוודאי לא באופן המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

דין והכרעה:

8. בהחלטתנו בסיום הדיון קבענו, כי פסק הדין יינתן ביום 03/04/14, שעה 09:00 וכן הורינו לבאי כוח הצדדים להודיענו על תוצאות הליך בקשת רשות הערעור שהוגשה על ידי קפרוב ואמיל לבית המשפט העליון.

לו דעתי תשמע, נקבל את הערעור ונעמיד את עונשו של המערער על 6 חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות.

9. נקודת המוצא לדיון כעת, הוא, אמנם, פסק הדין שבערעור, היינו - פסק הדין שנתן הרכב זה בערעור הראשון ולפיו נגזרו על הנאשמים 1 ו-3 עונש מאסר בפועל לתקופה של 7 חודשים ועונשים נוספים. עם זאת, ביהמ"ש אינו פטור מלבחון את הענישה הראויה למערער (הוא הנאשם מס' 2 בתיק קמא), על פי הנסיבות הספציפיות המיוחדות למערער זה ולבחון האם ראוי לגזור את דינו באותה אמת מידה, אם לאו.

לפיכך, אייחד דבריי לבחינת השאלה האם קיימים הבדלים בין המערער לבין שני הנאשמים האחרים, המצדיקים אבחנה בין העונש שנגזר על האחרים, על ידי ערכאת הערעור בפסק הדין שבערעור הראשון ובין העונש שראוי לגזור על המערער.

10. סעיף **40ט"ב(2)** לחוק העונשין קובע, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, על ביהמ"ש להתחשב בנסיבות המשפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם ובכלל זה: **"חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה"**.

סעיף זה אינו מפחית מאשמתו של נאשם כ"מבצע בצוותא" אולם הוא מביא אל שיקוליו של ביהמ"ש, **לענין העונש**, את חלקו של הנאשם בביצוע העבירה, ביחס לחלקם של האחרים.

11. לפיכך, אבחן, תחילה, את חלקו של המערער ביחס לחלקיהם של הנאשמים קפרוב ואמיל בביצוע העבירה.

עיון בכתב האישום המתוקן, על פיו הורשעו כל הנאשמים מעלה, כי בשלב הראשון המערער לא לקח חלק בסחיטה. מי שיצר את הקשר עם המתלונן היה הנאשם 1 (להלן: "**קפרוב**") ובפגישה הראשונה עם המתלונן נכחו רק הנאשמים 1 ו-3 (להלן: "**אמיל**"). כן עולה מכתב האישום, כי המתלונן יצר קשר רק עם הנאשמים 1 ו-3 ולנהל עימם את "המשא ומתן" בענין התשלום הנדרש ממנו.

אומר מיד, כי אין להקל ראש בחלקו של המערער בביצוע העבירה, אולם סבורה אני כי חלקו קטן, במידת מה, מחלקם של שני האחרים.

ראשית, המערער לא יזם את הקשר הראשון עם המתלונן ובניגוד לשני הנאשמים האחרים, הוא לא לקח כל חלק בשלבים הראשונים של הקשר עם המתלונן.

חלקו של המערער מתחיל רק בעובדה מס' 7 לכתב האישום המתוקן - רק בשלב החמישי של "המגעים" עם המתלונן. אמנם, לאחר שהוא חבר לנאשמים 2 ו-3, הוא תמך בדרישתם מהמתלונן ונטל חלק בסחיטה, אולם

הוא לא נקט נגדו באלימות פיזית (כאמיל) ולא קיבל ממנו את הכסף (כקפרוב).

המערער אמר למתלונן שעליו להביא כסף עד סוף החודש וכי אם הוא לא יעשה כן הם ימכרו את החוב למישהו אחר. לאחר מכן התקשר המערער למתלונן ואמר לו שעליו להגיע למספרה מסוימת כדי לסגור ענין וכי "**כדאי שהוא יבוא**". בהמשך, לקח המערער חלק ב"שיחה" נוספת עם המתלונן, בה אמר לו שחברו גנב מהם כסף וביחד עם שני הנאשמים האחרים אמר לו שהם הולכים למכור את החוב בשוק האפור.

חלקם של שני הנאשמים האחרים בביצוע העבירה רב מזה של המערער.

קפרוב היה זה שיצר את הקשר הראשוני עם המתלונן והזמין למפגש הראשון, בו נכחו רק הוא ואמיל. בשלב זה המערער לא נכח. במפגש זה טען אמיל בפני המתלונן, כי חברו של המתלונן גנב ממנו 5,000 ₪ וכי על המתלונן לקחת אחריות על הגניבה ולהחזירה בתוספת 10,000 ₪.

בהמשך, היה זה קפרוב שנפגש עם המתלונן וקיבל ממנו 5,000 ₪. והיה זה אמיל, אליו התקשר המתלונן לאחר ששילם 5,000 ₪ ואמר לו שהוא לא מוכן לשלם 10,000 ₪.

כאמור, על פי עובדות כתב האישום, המערער חבר לשני הנאשמים האחרים, רק לאחר מכן, בהגיעו (ביום 21.11.12) למקום המפגש שקבע אמיל עם המתלונן.

אמיל היה זה שסטר למתלונן בפגישה זו והזהיר את המתלונן שלא יפנה למשטרה. מעבר לנוכחותו בפגישה זו לא עשה המערער דבר.

אמיל אף איים על המתלונן, בשיחת טלפון, באמרו: "אל תשחק איתי משחקים רוסטם, פעם הבאה שאני מדבר איתך דו שיח כזה, אני מזיין לך את התחת אתה מבין אותי...".

הנה כי כן, על אף שהמערער לקח חלק בסחיטה, הוא לא יזם אותה, אלא קפרוב ואמיל, הכסף נמסר לידי קפרוב ולא לידי המערער ובניגוד לאמיל המערער לא השתמש באלימות פיזית.

12. גם בענין מצבו האישי, האינדיבידואלי, של המערער קיים הבדל, בינו לבין שני הנאשמים האחרים, המצדיק, לטעמי, ענישה שונה.

יש לציין, כי התסקירים בעניינם של כל שלושת הנאשמים היו חיוביים ביותר, כפי שנכתב ופורט עוד בפסק הדין שבערעור הראשון. עם זאת, התמונה העולה מהם לגבי המערער חיובית מזו המצטיירת לגבי השניים האחרים.

לגבי **אמיל** (בן 21) התרשם שירות המבחן, כי קיים **סיכוי בינוני** להישנות ביצוע עבירות בחומרת פגיעה נמוכה.

לגבי **קפרוב** (בן 23), מדובר במי שהתנהלותו בעבר היתה בעייתית ואף אלימה ולחובתו שתי הרשעות קודמות בגין עבירות של העדר מהשירות שלא ברשות. שירות המבחן העריך, כי ללא תהליך טיפולי שיעזור לו להתמודד עם קשייו באופן בונה ולא הרסני, קיים **סיכוי ברמה בינונית** להישנות עבירות דומות בעתיד.

לגבי **המערער** (בן 23), הוא סיים 12 שנות לימוד ונרשם ללימודי סיעוד. שירת בצבא כלוחם והשתחרר עם הערכה ראויה לציון והמלצות מצויינות ושירות המבחן התרשם כי קיים **סיכון נמוך** להישנות התנהגות תוקפנית ברמת חומרה נמוכה.

יש להזכיר, שהמערער הוא היחיד שהחל בכל הצעדים הדרושים ללימוד מקצוע הסיעוד - נרשם ללימודים ושילם שכר לימוד.

הנה כי כן, גם בפרמטרים האישיים ובכלל זה - בהערכת שירות המבחן את הסיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות, קיים הבדל בין הנאשמים האחרים ובין המערער, "לטובת" המערער.

13. עוד יש לציין לענין הכלל לפיה ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, את הפער שבין אי הרשעתו של המערער ב"גלגול הראשון", לבין האפשרות של שליחתו למאסר בפועל ב"גלגול השני", בעוד ששני הנאשמים האחרים הורשעו כבר ב"גלגול הראשון", בבימ"ש השלום.

בהקשר לכך אומר, כי סבורה אני (שלא כדעתו של בימ"ש קמא), כי אותם פרמטרים שהביאו את בימ"ש קמא (בגלגול הראשון), שלא להרשיע את המערער - גם אם אין הם מצדיקים אי הרשעה - צריך שיובאו בחשבון ויישקלו לענין מידת העונש.

גם מחלת הסרטן בה לקה המערער לפני כשנתיים והיותו מטופל בגינה עד היום, מצדיקים התחשבות נוספת.

14. סופו של דבר, סבורה אני שההבדלים עליהם הצבעתי בין הנאשמים 1 ו- 3 לבין הנאשם 2, הן לענין חלקיהם בביצוע העבירה והן לענין נסיבותיהם האישיות והערכת שירות המבחן לגבי פוטנציאל המסוכנות של האחרים אל מול הערכת פוטנציאל המסוכנות של המערער, מצדיקים הבחנה בענישה בין המערער לבין האחרים.

לפיכך, לו דעתי תשמע, נגזור על המערער, במקום עונש המאסר בן 7 החודשים שנגזר עליו, מאסר למשך 6 חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, בכפוף לקבלת חו"ד הממונה על עבודות השירות ושאר חלקי גזר הדין, כפי שגזר ביהמ"ש קמא, ייוותרו בעינם.

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

1. קראתי את דברי חברתי כב' השופטת תמר שרון נתנאל. אני מסכים לתוצאה אליה הגיעה ואני מבקש להוסיף מילים אחדות משלי.

2. שלא כחברתי אינני סבור כי חלקו של המערער בביצוע העבירה קטן מחלקם של קפרוב ואמיל.

ככלל, חלקו של כל אחד ממבצעי העבירה בצוותא אינו יכול להיות זהה לחלוטין לחלקם של כל אחד ואחד משותפיו לדבר עבירה. נסיון החיים מלמד שעבריינים המבצעים עבירות בצוותא נבדלים זה מזה בפרטים שונים הקשורים לביצוע העבירה, הבדלים הנובעים מטבע היותם של העבריינים בני אדם הפועלים, הולכים, מדברים ועושים כל אחד בעיתו. ועם זאת, לא בכל הבדל קטן בפרטים הקשורים בביצוע העבירה יהיה כדי להצדיק הבדל בין העונשים שיוטלו על כל אחד מן העבריינים השותפים לדבר עבירה.

חברתי מנתה את ההבדלים בחלקם של קפרוב ואמיל בביצוע העבירה לעומת המערער ומצאה כי יש בהבדלים אלה כדי להצדיק הקלה בעונשו של המערער. סבורני כי אין הדבר כן. כך, למשל, בעניין הסטירה שסטר אמיל למתלונן, כאמור בסעיף 7 לכתב האישום המתוקן, הרי שמאחר והדבר נעשה בעת שאמיל הגיע למקום יחד עם המערער והסטירה ניתנה בנוכחותו, כי אז חלקו של המערער בעניין הסטירה אינו נופל מחלקו של אמיל. שהרי על פי הדין, כאשר השניים הגיעו למקום כדי לבצע סחיטה, והסטירה הינה חלק מן המעשים שנעשו כדי להשלים את ביצוע הסחיטה, גם המערער "**אשם**" בסטירה לא פחות מזה שביצע אותה בפועל. ואני מדגיש, כתבתי "**אשם**" במרכאות משום שאני מודע לכך ששלושת הנאשמים לא הורשעו בתקיפה בכתב האישום המתוקן. ואולם, אמרתי את שאמרתי כדי להצביע על כך שחלקו של המערער בהקשר זה אינו קטן מזה שביצע את מעשה הסטירה בפועל.

והנה, מסעיף 10 לכתב האישום המתוקן אנו למדים כי נעשו על ידי המערער מעשים שלא נעשו על ידי שותפיו לדבר עבירה: המערער התקשר למתלונן ואמר לו כי עליו להגיע בעוד 10 דקות למספרה פלונית כדי לסגור עניין "**וכדאי שהוא יבוא**". מעשה זה הינו, כשלעצמו, בהקשר הנדון כאן, מעשה של איום כלפי המתלונן שנעשה לשם קידום מטרותם המשותפת של שלושת הנאשמים, היינו, סחיטתו באיומים של המתלונן.

על שום כך אינני רואה מקום לאבחן בין חלקו של המערער בביצוע העבירה בה הורשע לבין חלקם של שותפיו לדבר העבירה.

3. אם אני מסכים לתוצאה בדבר ההקלה בעונשו של המערער, כפי שהציעה חברתי הנכבדה, אין זאת אלא בשל כך שהמערער לקה במחלת הסרטן. עובדה זו הינה אכן עובדה המצדיקה אבחנה בין המערער לבין שני שותפיו לדבר עבירה.

4. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, אני מסכים לתוצאה אליה הגיעה חברתי כב' השופטת תמר שרון-נתנאל.

ע. גרשון, שופט
[אב"ד]

השופט כמאל סעב:

קראתי את חוות דעת חברי וברצוני להוסיף את הדברים הבאים:

הלכה ידועה היא שבימ"ש של ערעור יתערב רק במקרים בהם הוטל עונש החורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים - ראו לעניין זה ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (ניתן ביום 3/7/06); ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/1/09); ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23/4/09), ע"פ 7563/08 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09), ע"פ 5236/05 **עמאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09); ע"פ 9437/08 **אלגריס נגד מדינת ישראל** (נתן ביום 12/5/09); ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13/1/10); ע"פ 2772/11 **מימון נחמני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 21/3/12).

לא ניתן לומר כי בעניינו של המערער העונש של 7 חודשים חורג באופן קיצוני מעונש של 6 חודשים, עונש שהציעה חברתי השופטת נתנאל שרון. לא זו אף זו, המדובר בעונש שהושת על כל אחד מהנאשמים בפרשה זו, כאשר בימ"ש השלום הנכבד לא מצא הבדלים משמעותיים ביניהם שיצדיקו אבחנה בענישה.

זאת ועוד בימ"ש השלום הנכבד הנחה את עצמו עפ"י כלל אחידות הענישה - כלל מחייב - ראו לעניין זה ע"פ 9792/06 **חמוד נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 1/4/07), שם נאמר כי:

"עקרון אחידות הענישה הוא כלל חשוב הבא למנוע קיום הפלייה בין שווים או דומים, למען עשיית צדק עם נאשמים, ולצורך שמירת אימון הציבור בהליך הפלילי"
(שם, פיסקה 15).

ראו גם ע"פ 9937/01 חורב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6), 738, 752 (2004); ע"פ 2287/09 **והבה נ' מדינת ישראל**

(ניתן ביום 25/1/10) וע"פ 9545/09 אלדין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24/3/10).

כך שמנקודת המבט של ערכאת הערעור, לא יהיה זה נכון לומר שבימ"ש השלום הנכבד טעה ושגה עד למידה שתצדיק התערבותנו.

לא נעלמה מעיני העובדה כי המערער חלה במחלה קשה, מחלה ממנה סובלת גם אמו, יחד עם זאת, אין להתעלם גם מן, הכיעור והנבזות שיש בעבירת הסחיטה באיומים שבה העבריין נוטל לעצמו את תפקיד השוטר, החוקר, השופט והמוציא לפועל כשבמעשיו הוא מאלץ אדם נורמטיבי ושומר חוק לעשות מעשה שאינו חפץ לעשותו ובדרך זו העבריין כופה את רצונו על רצון הקורבן. תופעה זו, חותרת תחת אושיות שלטון החוק ופוגעת במרקם הרגיש של החברה ועיקר בבטחון הציבור בכלל והיחיד בפרט ובכך יש להילחם עד תום בדרך של הטלת עונשים הולמים ולפעמים גם כואבים.

לעניין חלקו של המערער די אם אפנה לעובדות כתב האישום בהן הורשע, כך שחלקו של המערער בעבירות אלו לא שונה מחלקו של כל אחד ואחד מהנאשמים - (ראו גם חוות דעתו של חברי השופט ע. גרשון). לכאורה עולה כי המערער היה דומננטי ותפקידו היה משמעותי, שבו הוא נקט יוזמה ופעל מתוך תכנון.

חרף האמור לעיל, עדיין יש לשאול האם אין זה נכון לנהוג במערער לפני משורת הדין ובמידת הרחמים עקב מחלתו ומחלת אמו?

לאחר התלבטות רבה וקשה ולא בלי היסוס, אני מחליט להסכים לתוצאה העונשית אותה מציעה חברתי, השופטת ת. נתנאל שרון, תוך הדגשה כי בימ"ש השלום הנכבד לא טעה ולא שגה. גישתו נכונה לטעמי, וכי ההקלה דנא מהווה מחווה אנושי כלפי המערער ואמו.

כ. סעב, שופט

אשר על כן הוחלט, פה אחד, כאמור בחוות דעתה של השופטת תמר שרון-נתנאל.

ניתן היום, ג' ניסן תשע"ד, 03
אפריל 2014, במעמד
הצדדים ובאי כוחם.
ע. גרשון, שופט
[אב"ד]

ת. שרון-נתנאל, שופטת

כ. סעב, שופט